

Kardos Ferenc

Rabló

Én az idővel úgy vagyok,
mikor nem figyel Isten - lopok,
ha meg rajtakap:
nevet, ahogy rimánkodok.

S mikor kérdi, mire kell,
lódítok valamit, csak szám felel
ha meg rajtakap:
helyettem vezekel.

Kocsma

A takács tervet, szövetet
kusza ábrándot szöveget.
A posztós a szabót várja
szót foltozgatni a korcsmába.

A varga agyon cserzett arccal
győzködik égetett barackkal,
de fitymálja a csizmadiát,
ki ippeg hányt...

Asztalos mester uram
és két szegény ács
borozva idézi, hogy
fröccsen a forgács

s mindig, mindig
van velük sógor, atyafi,
ki nagy bólintások közt,
együtt érzőn öblögeti.

Bekocog a hentes,
kinn hagyja az üstöt,
a kisüstöt jól viseli
a bozontos üstök.

Lába közt bújik az
inas, kit Kántorné
a kántorért küldött.
a korcsmába bé.

A csapláros egykedvűleg
locsolja a borba a vizet.
A csapláros egykedvűleg
locsolja borba a vizet.

Séta

Lassú a lépés, zihál.
Már nem riadtan figyelem.

Levelek aranykor-erein
az idő pulzusa lassul.
Szivárványszínükben rejtőzködik
még az ifjonti vérből, mi maradt,
az alvadó rozsda megfesti
a feketéllő gallyakat.

Lassú a mozdulat, lomha.
Minden pillanatra külön emlékező.

A tó vize, mint hideg acél:
gyűrődik rajta minden úszó tér.
S a horgászfűzek izgága ágai
fázó halak közt keresik aranyló
békéjük végső fogását.
Csónakok szomjaznak odaát.

Lassú a szívverés, nyugtató.
Visszakeresem minden szívverésem.

Esik. Mosakodnak megkövült
lábnyomaink s erőre kapnak a füvek
az aszfaltrend alatt, lázadni kezdenek.
Lázadásuk kinkeserves, hiábavaló,
mégis mindig, még mindig
mosolyra fakaszt. Derűs és nyugtató.